

Onvervaard theater schokt nog

THEATER FESTIVAL CEMENT

★★★★★

Experimenteerdruif en eigengerichtheid juicht de artistieke leiding toe. Het kan dus misgaan. Maar de korte voorstellingen kunnen ook volledig raak zijn.

Vincent Kouters

DEN BOSCH Nieuwe - en meestal ook jonge - theatermakers krijgen op het zuidelijke Festival Cement de kans te laten zien hoe ver ze echt durven te gaan in hun werk. Experimenteerdruif en koppige eigengerichtheid worden door de artistieke leiding vooral toegejuicht. Het gevolg: de korte voorstellingen kunnen volledige raak of mis zijn.

Op de openingsavond afgelopen dinsdag in de Verkadefabriek in Den Bosch was het vooral raak. Het Maas-trichtse Huis van Bourgondië vaardigde Ilay den Boer af. Met *Dit is mijn vader* maakte hij zijn derde voorstelling in een persoonlijke reeks over zijn familie. In dit deel laat hij zijn antisemitisme-verzameling zien: onder andere met hakenkruisen bekladde grafstenen, enge vlaggen en honderden krantenberichten over uitingen van Jodenhaat. Hij doet dat op een uiterst ontwapenende manier, samen met zijn vader, Gert den Boer, met wie hij het podium deelt.

Aan de hand van een vooraf uitgeleed boekje met vader Den Boers levensgeschiedenis mogen toeschou-

wers vragen stellen over zijn verblijf in Israël, zijn krakersverleden of zijn passie voor voetbal. Ten slotte maakt de vrijblijvende joligheid plaats voor een des te grimmiger finale, waarin Ilay zijn vader confronteert met een traumatische ervaring en hij diens onuitstaanbare relativiserende houding verafschuwt. Een onontwarbare kluwen van fictie en realiteit.

Dat is ook *Under my skin*, een geënceneerd interview tussen regisseur en actrice, gemaakt door Lenneke Maas bij Productiehuis Brabant, met een tekst van Marcel Lenssen.

Eerst zien we op een groot videoscherm Maas zelf en actrice Lisa van Dooremalen een moeizaam gesprek voeren over hun professionele relatie. Van Dooremalen speelt de ongrijpbare en mysterieuze actrice, en doet daarin denken aan Edie Sedgwick in *Poor Little Rich Girl*, in de jaren zestig de muze van Andy Warhol. Zo is ook *Under my skin* een bij voorbaat gedoemde poging de essentie van een muze te doorgronden.

Opeens gaat halverwege een deur in het houten projectiescherm open en kijken we in het hok waar de twee vrouwen al die tijd zaten te praten. Mooi hoe videowereld en theatrale werkelijkheid zich vermengen en de muze uiteindelijk haar bewonderaar overmeestert.

Maar als de meest onverschrokken performance van dinsdagavond op Cement moet zonder meer de openingsvoorstelling gelden: *3 ways to master a kiss or a twentyfiveminutes*

kiss at your neck.

In deze zoenchoreografie laat de Spaanse - doch in Nederland afgestudeerde - Aitana Cordero alle technische, intieme en onsmakelijke facetten van een kus zien. Even simpel en grappig als indrukwekkend uitgevoerd door zeven dansers.

En schokkend. Nog voor de belofde, 25 minuten durende, hypnotiserende tongzoenscène schotelt Cordero de toeschouwer een onhygiënisch tandenpoetsballet voor dat een deel van het Bossche publiek in het verkeerde keelgat schiet.

De weglopers wisten niet dat dusdanig onvervaard theater gelukkig de norm is op Cement dit jaar.

Alle technische, intieme en onsmakelijke facetten van een kus worden getoond

Festival Cement in en rond de Verkadefabriek, Den Bosch, 16/3. T/m 21/3: festivalcement.nl

